

и то разширява и шире, защото една от главните прегради на общественото съзнание е изчезнала и съществува само във вид на личност и съвест. Но и това е само една от преградите, които са останали. Още една преграда е това, че във времето на Ботийовъ съществуваха и съществуват и други прегради, които са останали и са останали и до днес.

ГЛАВА ПЕТА.

Животътъ на Христо Ботийовъ въ Ромжния.

ОТКЛОЧНОЕ ПРОИСХОДИЛИЩЕ

Отъ 1868. до 1872. г. г. — Животътъ на Ботийовъ въ Браила. — Злополучията на гения. — Борба съ живота. — Въ Испания. — Страшното ханче. — Епизоди. — Ботийовъ учитель. — Една нова любовь. — Пакъ въ Браила. — Въ печатницата на Паничка. — Хр. Ботийовъ и в. „Дунавска Зора“. — Прѣди това. — Старитѣ другари и новитѣ познати. — До 1870. година. — Срѣща съ Левски. — Развязи и догатки. — Годината 1871. и началото на литературната дѣятельност на Ботийовъ. — Кръчмаредакция. — Единъ апостолъ на Парижката комуна. — Мъжноститѣ. — Мистификация и дѣйствителностъ. — Касотрошението, убийства, обири. — Пирамидалните глупости на нашите историци.

I.

Цѣли десетъ години Ботийовъ прѣкара въ Ромжния, години бурни и пълни съ приключения.

Както видѣхме, слѣдъ мѣсецъ-два, въ началото на 1868. Ботийовъ се установи въ Браила. Но късметъ му тута не можалъ да проработи. Хжшоветѣ, доведени отъ Дѣда Желя, били обектъ за „обществена пропаганда“, но не доходни: тѣ се повече нуждаели отъ срѣдства за живѣне, съ каквито нашиятъ човѣкъ вече не разполагаше. Дѣдо Желю отъ своя страна билъ голь като пушка. Той носилъ името „хайдукъ“ само по турския кодексъ, но въ дѣйствителностъ, неговото хайдутуване, което било хайдутство на всички размирници — българи, му носило по-голѣма нищета и по-нетърпими ли-